

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

L'engany lingüístic

Legeixo el programa electoral que Ciutadans va presentar a Catalunya i al País Valencià i m'aturo en el model lingüístic a l'ensenyament. Aparentment, la coherència és absoluta. En el primer cas, es demana "un modelo de escuela trilingüe de calidad, en la que el español y el catalán sean las lenguas de enseñanza en las aulas, en igualdad de condiciones, promoviendo que el inglés sea utilizado también como lengua vehicular". En el cas del País Valencià, la proposta és més telegràfica, però el punt 53 diu molt clarament que "nuestro modelo educativo es el trilingüe". El problema sorgeix quan passem de la proposta a la realitat, quan comparem allò que Ciutadans defensa en campanya electoral i el que argumenta i vota en els canals parlamentaris.

Ja durant la darrera convocatòria electoral, la candidata de Ciutadans, Inés Arrimadas, va fer-se un garbuix quan Vicent Sanchís li va preguntar per què no acceptaven al País Valencià

Darrere l'embolcall del bilingüisme, el que defensa C's és la supremacia del castellà i la residualització de la resta de llengües

el mateix model que reclamen a Catalunya. Després de donar-hi voltes, va acabar responent que "és una competència autonòmica i cada comunitat pot defensar el model que vulgui". A banda de l'histrionisme que representa que una candidata del nacionalisme més caspós sigui incapaç de defensar l'actuació del seu partit arreu de l'Estat i acabi emparant-se en la capacitat de les autonomies d'anar per lliure, allò que posa de manifest el mal tràngol d'Arrimadas és la hipocresia d'un partit que, darrere l'embolcall del bilingüisme, allò que defensa en realitat és la supremacia del castellà i la voluntat de residualitzar la resta de llengües. La proposta de suprimir el català com a requisit per accedir a l'administració i el seu vot en contra del model de bilingüisme aprovat a les corts valencianes (amb l'argument que "Cs aposta per un model educatiu trilingüe, sense imposicions i que garantisca la llibertat dels pares"!!) en són les darreres proves. En realitat, el bilingüisme de Ciutadans és el suprematisme de sempre. Un engany.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Mort de cunyat

Totom se'm mor. Ara el meu cunyat Toni Artigues. El vaig anar a veure a Palma fa un parell de setmanes, quan li acabaven de comunicar que el mal era irreparable. L'havien dut de l'hospital a casa, per voluntat seva. La casa, una tercera planta d'un edifici de pisos antic, és situada al carrer d'en Morei, al centre arcaic de Palma. En un extrem hi ha l'ajuntament i a l'altre, com aquell qui diu, la catedral. Enmig, cases senyorials amb patis interiors d'on sembla que d'un moment o altre hagi de sortir Llorenç Villalonga o un dels seus personatges. A prop, l'església de Sant Francesc, on està enterrat Ramon Llull.

Seia en un petit balcó prop de la llar de foc apagada. Em va dir que m'esperava perquè l'encengués. Li costava respirar i parlava amb una veu gairebé inaudible. Van arribar uns amics. El menjador es va omplir. Quan se'n van anar, en van venir uns altres. Després, més. M'hi vaig estar dos dies i el flux no parava. La Marta, la meva germana, en va comptar quaranta en dues tardes. Eren amics i també alumnes seus. Músics, gent de teatre, poe-

tes, novel·listes, llibreters... Toni Artigues, amb altres socis, havia fundat la llibreria Quart Creixent de Palma. Només llibres en català. Havia tocat les xeremies i fet mil accions culturals amb en Biel Majoral, un altre del morro fort en el catalanisme illenc. Havia muntat obres teatrals. N'hi vaig veure una a l'Espai Brossa de Barcelona, sobre textos del poeta que dona nom al teatre. Se sabia tots els poemes catalans, i els divulgava, sobretot entre els seus alumnes de l'escola de formació de mestres i de la universitat. Alumnes i exalumnes, joves i grans, no paraven de tocar el timbre. Vaig saludar

Jaume Pons Alorda, el traductor de Walt Whitman. "Traduït per ell, sembla que hagués escrit en català." Se li acostaven per sentir-lo. "El ritme marca un sonet, no la rima." Per un moment vaig pensar en Sòcrates donant les últimes instruccions als deixebles. Vaig conèixer el cunyat aquells dies. Sabia que era un savi que exercia molta influència en la cultura balear, però la distància i les poques vegades que ens vèiem no m'havien permès fer-me'n càrrec del tot.

Com que tenia tants amics i admiradors, en correspondència tenia molts que li estaven renyits. Un, va anunciar que el volia veure. La meva germana ens va dur a fer una volta per Palma mentre els dos homes parlaven. Quan vam tornar al cap de dues hores la reconciliació s'havia produït i havia anat més enllà: Toni Artigues li dictava, perquè la fes ell, la conferència que un dia que ja no ha viscut havia de pronunciar sobre Palau i Fabre. Vaig recordar l'última escena de *Fahrenheit 451*, quan els vells fan memoritzar als joves els llibres que s'han de salvar. La resurrecció de la carn deu ser això.